

โทษของการวางเพลิง

กรรมที่บุคคลไม่ใคร่ครวญแล้วทำลงไป ไม่ตั้งสติไว้ให้ดี
เหมือนความวิบัติของยา ย่อมเป็นผลชั่วร้าย
กรรมที่ใคร่ครวญก่อนแล้วจึงทำ กำหนดความคิดไว้อย่างถูกต้อง
เหมือนสมบัติของยา ย่อมเป็นผลเจริญ

โทษของการวางเพลิง

๕๕

เราเห็นดเห็น้อยกันมาตลอดทั้งวัน จากการประกอบ
ธุรกิจหน้าที่การงาน การศึกษาเล่าเรียน หรือเรื่องอื่นๆ ที่เรา
ได้ทำผ่านมาแล้ว ดังนั้นต่อจากนี้ไป เราจะให้โอกาสแก่ตัว
ของเราเองในการแสวงหาสาระอันแท้จริงของชีวิต เพื่อเพิ่มเติม
สิ่งที่มีคุณค่ามากที่สุดให้กับชีวิตของเรา ด้วยการประพฤติ
ปฏิบัติธรรม ชีวิตจะประสบแต่ความสุข ความเจริญรุ่งเรือง
เมื่อใจอยู่ในกระแสธรรม เราจะมีความสุข รู้สึกโปร่ง โล่ง เบา
สบาย มีความสดชื่น เบิกบาน คลายจากความเห็นดเห็น้อย
ที่ได้ตรากตรำมาตลอดทั้งวัน

พระลัมมาลัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน โสมนัสสจริยา ว่า

“กรรมที่บุคคลไม่ใคร่ครวญแล้วทำลงไป ไม่ตั้งสติไว้
ให้ดี เหมือนความวิบัติของยา ย่อมเป็นผลชั่วร้าย กรรมที่
ใคร่ครวญก่อนแล้วจึงทำ กำหนดความคิดไว้อย่างถูกต้อง
เหมือนสมบัติของยา ย่อมเป็นผลเจริญ”

บัณฑิตไม่สรรเสริญการทำบาปอกุศล เพราะเป็นการทำ
ตามอำนาจของกิเลส กิเลสบังคับให้ทำกรรม แล้วส่งผลเป็น
วิบากอันเผ็ดร้อน ก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานแสนสาหัส พลัด
ไปสู่อบายภูมิ การทำอะไรโดยไม่ยั้งคิด ไม่พิจารณาไตร่ตรอง
ให้ดี เหมือนการรับประทานยารักษาโรค โดยไม่ศึกษาสรรพคุณ

โทษของการวางเพลิง

๕๖

ของยาเสียก่อน ถ้าใช้ยาผิดก็จะนำความวิบัติถึงชีวิตมาให้ พระพุทธองค์จึงสอนให้รู้จักใคร่ครวญให้ดีก่อนทำ โดยเฉพาะความชั่วนั้น ไม่ทำเสียเลยดีกว่า

*ในสมัยพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า มีเศรษฐีท่านหนึ่ง ชื่อ สุ่มังคละ มีความเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนาอย่างยิ่ง ถึงขนาดเอาแผ่นอิฐทองคำมาปูเป็นพื้นทั่วทั้งบริเวณวัด ทำการก่อสร้างมหาวิหารถวายพระบรมศาสดา ใช้เงินทองไปเป็นจำนวนมาก เมื่อสร้างเสร็จก็ทำการฉลองมหาวิหาร ด้วยการถวายมหาทานบารมีทำบุญเลี้ยงภัตตาหารพระภิกษุสงฆ์ทั้งหมด ด้วยใจที่มีปีติ เบิกบานอยู่ในบุญ

เช้าตรู่วันหนึ่ง ขณะที่ท่านเศรษฐีกำลังเดินทางไปกราบพระบรมศาสดาอยู่นั้น ได้มองเข้าไปในศาลาข้างถนน เห็นโจรคนหนึ่งนอนคลุมโปง มีเท้าเปื้อนโคลน จึงให้ข้อสังเกตกับบริวารว่า “ชายคนนี้มีเท้าเปื้อนโคลน คงเป็นพวกชอบเที่ยวเตร่ในเวลากลางคืน แล้วมานอนกลางวัน” ว่าแล้วก็เดินผ่านไป โจรได้ยินเสียงคนพูดถึงตนเองในทำนองตำหนิตน จึงเปิดผ้าออกดูท่านเศรษฐีด้วยความไม่พอใจ คิดในใจว่า จะต้องแก้แค้นท่านเศรษฐีให้สาสมใจให้จงได้

*มก. เล่ม ๔๒ หน้า ๘๙

โทษของการวางเพลิง

๕๖

โจรเจ้าโทสะผูกอาฆาตพยาบาท ได้เผาณาของเศรษฐีถึง ๗ ครั้ง จากนั้นก็แอบเข้าไปในคอกโค ตัดเท้าโคของเศรษฐีถึง ๗ ครั้ง แล้วยังลอบวางเพลิงเผาบ้านของท่านเศรษฐีอีก ๗ หน ถึงกระนั้นก็ยังไมหยาแค้น จึงไปตีสนิทกับคนใช้ของเศรษฐีถามถึงสิ่งอันเป็นที่รักของเศรษฐีว่า เศรษฐีรักสิ่งใดมากเป็นพิเศษเมื่อสืบทราบมาว่า สิ่งอันเป็นที่รักยิ่งของเศรษฐี คือพระคันธกุฎี จึงคิดจะเผาพระคันธกุฎีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้หายแค้น

เช้าวันหนึ่ง ขณะที่พระบรมศาสดาเสด็จออกบิณฑบาตนั้น โจรแอบเข้าไปทำลายเครื่องอัฐบริขาร พร้อมทั้งจุดไฟเผาพระคันธกุฎีโดยที่ไม่มีใครสังเกตเห็น เมื่อเศรษฐีทราบข่าวว่าพระคันธกุฎีถูกไฟไหม้ จึงเดินมาสำรวจดูที่เกิดเหตุ ท่านไม่ได้มีความรู้สึกเสียใจเลยแม้แต่น้อย กลับมีความปลื้มปิติยินดีหัวเราะร่าเริง จนทำให้มหาชนที่อยู่ในเหตุการณ์อดสงสัยไม่ได้ว่า เหตุใดท่านเศรษฐีจึงดีใจ แทนที่จะเศร้าโศกเสียใจที่เห็นพระคันธกุฎีถูกไฟไหม้

เศรษฐีจึงกล่าวด้วยอาการยิ้มแย้มว่า “พ่อแม่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าสละทรัพย์มากมายเพื่อสร้างบุญบารมี ได้ฝากฝังทรัพย์ไว้ดีแล้วในพระศาสนา เป็นผู้ไม่อัมในบุญ แม้แต่ไฟก็ไม่สามารถทำลายทรัพย์ คือบุญบารมีนี้ได้ ข้าพเจ้าจึงมีใจ

โทษของการวางเพลิง

๕๘

ว่าเรึงยินดีที่จะได้สละทรัพย์ เพื่อสร้างพระคันธกุฎีใหม่ถวายแด่พระบรมศาสดาอีกครั้ง”

ต่อมา ท่านเศรษฐีสละทรัพย์เป็นจำนวนมากกว่าเดิมอีก เพื่อสร้างพระคันธกุฎีใหม่ ได้ถวายมหาทานบารมีแด่พระบรมศาสดาและพระภิกษุสงฆ์ ๒ หมื่นรูป โจรเห็นเศรษฐีไม่เดือดเนื้อร้อนใจแต่อย่างใดเลย จึงรู้สึกว่ายังไม่หายแค้นคิดว่า ถ้าเราไม่ได้ฆ่าเศรษฐี ความแค้นของเราไม่มีวันหายไปวันนี้ เราต้องฆ่าเศรษฐีให้ได้ แล้วก็ซ่อนกริชไว้ในชายพกเดินปะปนอยู่กับสาธุชนที่มาวัด ดูลู่ทางอยู่ถึง ๗ วัน แต่ก็ยังหาโอกาสฆ่าไม่ได้

มหาเศรษฐีถวายทานแด่เหล่าพระภิกษุสงฆ์โดยมีพระลัมมาลัมมพุทธเจ้าเป็นประมุขตลอด ๗ วัน วันสุดท้ายท่านกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ มีบุรุษคนหนึ่งเฝ้านาของข้าพระองค์ ๗ ครั้ง ตัดเท้าโคในคอก ๗ หน เฝ้าเรือนอีก ๗ ครั้ง แม้แต่การเฝ้าพระคันธกุฎีก็คงเป็นฝีมือของเขา แต่ข้าพระองค์ไม่เคยนึกโกรธเคือง หรือประสงค์ร้ายตอบเลย ข้าพระองค์ขอแบ่งบุญที่ได้ทำทั้งหมดนี้ให้ผู้ที่ประทุษร้ายต่อข้าพระองค์ด้วยพระเจ้าข้า”

โจรนั่งอยู่ใกล้ๆ ได้ยินท่านเศรษฐีพูดเช่นนั้น จึงเกิด

โทษของการวางเพลิง

๕๕

ความเร่าร้อนขึ้นมาในจิตใจ เหมือนไฟลุกโพล่งไปทั้งเนื้อทั้งตัว เกิดความสำนึกว่า “เราประทุษร้ายต่อท่านเศรษฐีทุกวิถีทาง แต่เศรษฐีมิได้มีความโกรธแค้นเราแม้แต่น้อย กลับให้ส่วนบุญแก่เราเสียอีก ถ้าเราไม่让您เศรษฐียกโทษให้ ศีรษะของเรา คงแตกเป็น ๗ เลี่ยงแน่นอน” โจรจึงเข้าไปกราบแทบเท้าท่านเศรษฐี พร้อมกับกล่าวสารภาพความผิดทั้งหมดที่ตนเองได้ทำไป

เศรษฐีสงสัยว่า ท่านไม่เคยเห็นชายคนนี้เลย เหตุไรชายคนนี้จะโกรธแค้นเอาเป็นเอาตายกับท่าน โจรจึงเล่าให้เศรษฐีฟังถึงเรื่องที่เศรษฐีพูดสบประมาทตน ขณะที่นอนอยู่ในศาลาหลังหนึ่ง เศรษฐีระลึกได้ถึงถ้อยคำที่ตนพูด จึงกล่าวคำขอโทษโจร และให้อโหสิกรรมซึ่งกันและกัน โจรกล่าวขอโทษพร้อมกับปวารณาตัวว่า “ถ้าท่านเมตตาอดโทษแก่กระผม กระผมพร้อมทั้งบุตรภรรยา จะขอเป็นทาสรับใช้ในบ้านของท่าน”

ท่านเศรษฐีไม่ได้ติดใจในเรื่องนั้นจึงตอบปฏิเสธ ต่อมาเมื่อโจรเสียชีวิตลง กรรมชั่วที่ทำไว้ได้ส่งผลให้ไปบังเกิดในอเวจีมหานรก ต้องทนเสวยทุกข์ทรมานเป็นเวลายาวนาน ครั้นมาถึงปัจจุบันชาตินี้ ผลกรรมตามสงฆ์มาเกิดเป็นเปรตรูปร่างคล้ายงูเหลือมใหญ่ ลอยอยู่กลางอากาศ มีไฟลุกโพล่งเผาไหม้อย่างน่าเวทนา

โทษของการวางเพลิง

๖๐

เมื่อพระมหาโมคคัลลานะได้มาพบเปรตตนนั้น จึงนำมากราบทูลให้พระพุทธร่องค์ทรงทราบ พระบรมศาสดาตรัสเล่าถึงกรรมในอดีตของเปรตตนนั้นให้ฟัง แล้วตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย ธรรมดาคนพาลทำกรรมอันลามกอยู่ ย่อมไม่รู้สีกว่ากำลังทำกรรมชั่ว แต่ภายหลังต้องเกิดความเร่าร้อน เพราะกรรมชั่วที่ทำเอาไว้”

ดังนั้น ทุกคนต้องตั้งสติให้ดี อย่าหลงไปทำในสิ่งที่เป็นบาปอกุศล ซึ่งมันไม่คุ้มกับความทุกข์ทรมานที่เราจะต้องมารับกันภายหลัง เพราะชีวิตมนุษย์แสนสั้น แต่ชีวิตหลังความตายนั้นยาวนาน ถ้าเราทำบาปอกุศล จะต้องทนทุกข์ทรมานแสนสาหัส ถ้าสร้างแต่บุญกุศล จะได้ส่วยผลบุญยาวนานเช่นกัน ฉะนั้นให้ทำแต่ความดี ทำใจให้ผ่องใส หมั่นรักษาใจ อย่าให้ขุ่นมัว หากมีเรื่องราวอะไรมากระทบ อย่าให้กระเทือนเข้ามาถึงในใจ รู้จักให้อภัย มีความเมตตาปราณี มีความปรารถนาดีกับทุกๆ คน แล้วตั้งใจสร้างบุญบารมีกันต่อไป เราจะได้รับแต่สิ่งที่ดีๆ คือจะมีบุญบารมีแก่กล้าขึ้น จะทำอย่างนี้ได้ ต้องหมั่นประพฤติปฏิบัติธรรมทุกๆ วัน ฝึกใจให้หยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นแหล่งแห่งบุญบารมี แหล่งแห่งความบริสุทธิ์ โดยการทำให้ใส สะอาดบริสุทธิ์ เข้าถึงพระธรรมกายให้จงได้

